

CÓ NHỮNG ÁNG VẮN 0000

- 12 -

“THOÀNG DÀNH KỂ CHUYỆN”

Chúng ta là tập hợp rời rạc của những lần gãy đổ, những hoan ca hụt hẫng và những ký ức bị gạch xóa bằng một thứ mực không màu, được lấp ráp bằng vụn của ngày hôm qua và bản thảo không rõ ràng của ngày mai hậu, ta là giống loài vừa sáng tạo vừa tự hủy - một tạo thành của sinh sôi và đổ nát.

Trái tim, đôi khi không đập theo thời gian, mà theo một thứ lịch thủy triều ẩn hình, nó đầy lên khi người ta bước đi và rút cạn khi một tin nhắn không về. Mỗi lần thổn thức là một nhịp đập lạc không nằm trong sơ đồ y khoa nhưng chính xác như chu kỳ một hành tinh cô độc.

Chúng ta ôm lấy tất cả, cả những cái đẹp chưa kịp nở và cái đau còn nguyên hình hài. Không vì cao cả gì. Mà vì không biết cách nào khác để sống.

Con người được hoài thai trong dự cảm mơ hồ về một nỗi buồn không tên. Khóc từ trong bụng mẹ, không vì đau mà vì linh hồn đã ngửi thấy mùi của giới hạn. Cái mùi ngai ngái của thân phận mà vui mừng cũng là một vết cắt, cái sự thông dong cũng đòi nợ bằng một nỗi cô độc kéo dài.

Chúng ta là giống loài lặng lẽ chờ. Chờ một điều không có lịch. Chờ một bàn tay không thề hứa. Chờ đến khi bản thân tan ra khỏi khái niệm của mình, để trở về làm hạt bụi nằm lại trên vành tai người đã từng thương ta.

Tâm trí như một con thú nuôi không thuần hoá, nó cắn chính tay chủ nó những buổi chiều rảnh rỗi. Những suy nghĩ thừa thì múa may, những im lặng thì rút dây thần kinh ra mà chơi như trẻ con lôi chỉ thả diều.

Sau rốt, người ta đau không vì thực tại mà vì sự bất lực khi không biết đổi tên cho nỗi đau. Kêu thế nào cho đúng? Nhói? Nhức? Nhức như ngón tay đung chạm vô nỗi nhớ bị bỏ quên trong hốc mắt? Chúng ta không phải là một. Chúng ta là những lần tái cấu trúc, những kiến trúc ngầm được dựng lên từ vô số phiên

bản chính mình đã chết yếu từ năm ba tuổi, tám tuổi, hai mươi lăm tuổi, và sáng hôm qua.

Bề tan là một hành vi sống. Và lặn lặn cũng không phải cứu rỗi. Chỉ là một phương thức tạm thời để ta tiếp tục... nứt ra.

Và gọi tên mình là “người”.

Như kiểu đó là một chức danh trong bi kịch mà ai cũng... nhận lời mời tham dự...

Thường Dành

* trích Facebook THƯỜNG DÀNH KỂ CHUYỆN